

Nr 7.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om fortsatt giltighet av valutalagen den 22 juni 1939 (nr 350).

I en den 16 februari 1951 dagtecknad proposition, nr 80, som hänvisats till bankoutskottets förberedande handläggning, har Kungl. Maj:t under åberopande av propositionen bilagda, i statsrådet och lagrådet förda protokoll, jämlikt § 87 regeringsformen föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogat förslag till lag om fortsatt giltighet av valutalagen den 22 juni 1939 (nr 350).

Berörda förslag är av följande lydelse:

Förslag

till

Lag

om fortsatt giltighet av valutalagen den 22 juni 1939 (nr 350).

Härigenom förordnas, att valutalagen den 22 juni 1939¹, vilken jämlikt lag den 2 juni 1950 (nr 220) gäller till och med den 30 juni 1951, skall äga fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1952.

Genom valutalagen den 22 juni 1939 (nr 350) har Kungl. Maj:t erhållit befogenhet att, när riksdagen ej är samlad, under vissa förutsättningar förordna om inskränkning i olika hänseenden av förfoganderätten över utländska betalningsmedel m. m. Under tid, då riksdagen är samlad, äger Kungl. Maj:t enahanda befogenhet efter inhämtande av riksdagens samtycke. Lagen gällde ursprungligen till och med den 31 mars 1940 men har därefter erhållit fortsatt giltighet, senast genom lag den 2 juni 1950 (nr 220) enligt vilken giltighetstiden utsträckts till och med den 30 juni 1951. Genom lag den 28 juni 1940 (nr 613) erhöll 5 § valutalagen ändrad lydelse.

Med stöd av valutalagen utfärdades efter inhämtande av riksdagens samtycke valutaförordningen den 25 februari 1940 (nr 97). I denna förordning, vilken jämlikt valutalagen icke gäller längre än sagda lag äger giltighet, ha vissa ändringar genomförts genom förordningar den 17 maj 1940 (nr 348), den 28 juni 1940 (nr 614), den 9 maj 1941 (nr 244), den 20 oktober 1944 (nr 693), den 26 januari 1945 (nr 16) och den 3 juni 1949 (nr 312).

¹ Senaste lydelse av 5 § se 1940:613.

1 Bihang till riksdagens protokoll 1951. 8 saml. Nr 7.

I en den 25 januari 1951 dagtecknad, till Kungl. Maj:t ställd skrivelse ha *fullmäktige i riksbanken och styrelsen för valutakontoret* anfört, att rådande förhållanden nödvändiggjorde fortsatt giltighet av ifrågavarande lagstiftning. Någon ändring av valutalagen hade för närvarande icke ansetts erforderlig. I enlighet härmed hemställdes, att valutalagen måtte erhålla förlängd giltighet under ytterligare ett år eller alltså till utgången av juni månad 1952.

Över nämnda skrivelse ha, efter remiss, utlåtanden avgivits av *fullmäktige i riksgäldskontoret* samt *bank- och fondinspektionen*.

Fullmäktige i riksgäldskontoret ha anfört att fullmäktige icke hade något att erinra mot att valutalagen erhöles förlängd giltighet på sätt bankofullmäktige och valutakontorets styrelse föreslagit.

Bank- och fondinspektionen har förklarat, att — ur de synpunkter inspektionen hade att företräda — icke något vore att erinra mot bifall till framställningen.

Departementschefen förordar, att valutalagen i sin nuvarande lydelse förlänas fortsatt giltighet under tiden till och med den 30 juni 1952.

Utskottet, som icke funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts ifrågavarande förslag, får hemställa,

att riksdagen må bifalla Kungl. Maj:ts förevarande proposition.

Stockholm den 3 april 1951.

På bankoutskottets vägnar:

FRANS SEVERIN.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Ewerlöf, Näsghård, Mogård, Johannesson, Boo och Domö;

från andra kammaren: herrar Severin, Nilsson i Landskrona, Persson i Norrby, Sköldin, Gavelin, Rosén, Nyberg och Edström.